

REGÉLO.

Pesten vasárnap januar 3^{kán} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és esőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Toulouse Saphója.

(Történeti beszélyke.)

1840. egyik nyárestjén, a' Toulouse melletti kastély-kertben, ártatlan leányka öntöze virágait. Színetlen gyapjú-öltönye, hermesin sapkája, 's az övében viselt olvasó jelelék, hogy a' szent szüznak neveltetik. De küljegy nélkül is mutatná az igénytelen szépség, 's őszinte arczból sugárzó áhitat, melly tekintetére dicskört látszék ígézni. Nem vala semmi hang a' táj alkonyán. Lelke kisdéd eszméibe merült-el, 's kedvenceit némán locsolá uj életre. Midőn utolszor bocsátá kutba öntözőjét, hárfa - zene csapott keresztül a' sugár, csipkés kertfalon, 's kíséretében egy ifjúhang, mellynek bájos éneke ismeretlen kebelviszhangban rezgett-el. Szíve dobogott, 's olly szorongás nélkül, olly szelid melegével a' kedves lepetésnek, mint még soha nem. Kutban feledé öntözőjét, 's lábujhegyen, félve, remélve, akadó lélekzettel futott a' falrészhez, mellyet lombos iszalag fedett-el. Most hirtelen megáll, hallgat, 's tenyérkéit szívére nyomja, hogy verése ne akadályozza figyelmét. A' búv-ének megújul, 's Isaure hangzik emelkedésein. —, Hah! az én nevem! — sugá magának titkos gondolatban, 's vér lépél patyolat - arczeit. Raoul és Isaure csendüle ismét az ének érczen. A' kis leány rögtön — tán nem is akarva — szétbontja a' kúszó lombokat. Alattok falnyilatot lát, 's idegen dalnokra esnek szemei, kinek bánathalvány-arczán szenvedő szerelem önté-el vonzó árnyait. Menteni akarja hibáját, de szólni nem tud; ijedelmé 's egy elsőszültt érzemény kötve tartja nyelvét. Zavarja nőtten nő, és egy szó vagy jel nélkül — nem tudva merre 's hogy? — kastélyába fut.

Estharang kondult-meg, 's imára gyülnének az udvar-kápolnába. Isaure ott térdele, mint egy műszobor, de imakönyve a' kinyitott lapnál veszteglett. Fohászkodni akart, mint máskor, de min-

den sohajnál Raoul neve jött-fel ajkaira, 's az olvasott ígét szíve eltéveszté; mert ajtatos eszméit kicserélte a' jogvágyó szerelem.

, Nem, nem — gondolá magában, midőn étvágy és álm egyiránt kerülék — kertünkbe többé nem megyek. Egyetlenszer látám, röviden, szótlantul, 's még is mennyi nyugtalanságot viselek. Hát ha többször hallanám énekét, ha szólálnék hozzá, ha beszélne velem, és szenvedő szemében feltámadna a' mosolygó lélek!... Ah mint dobog szívem! mintha ki akarna kelni helyéből. Talán biz' ilyen a' szerelem, miről annyi roszt regélt Josrande?... Legyen akármi, a' kertbe többé nem szabad mennem. Igen, de szegény virágim elhervadjanak? Ne öntözzem - fel a' lankasztó nap után? Ne lássa őket ápoló szemem? Szegény elhagyott virágim!... Tán még sem lesz veszélyes meglátogatnom titeket!'

Igy raká 's rontogatá tervét a' kis szerelmes; száz változatba tévedve kedves themájával. Azonban a' másnapi alkony eljőve; szomjú virágai öntözést várnak; 's Isaure vágyva, habozva, öntudatlanul a' tegnapi helyen találja magát pompás bokrétával pihegő melljén. Hallgatag légben hanyatlik a' nap; a' leányka figyelme keresi a' tegnapi hárfát, de nincs semmi nesz. Most az iszalagpaláston voltnál szélesb falrepedéket vesz észre. Kitekint; 's szép ifjú lovagot lát zöld fűvön ülni, mellette koszorús hárfá, 's szeme a' kertfalon. Isaure megrebben, 's ismét futni akar; de a' troubadour lelkesedő szemében hívó biztatás kél. Hangszerén lágydad hurokat pendit-meg, 's a' szivható zenébe mézfolyású ének érzelme olvadoz. Isaure nem tud menekülni. Ott állott, mintha egy ártatlan őzet tartana fogva a' bűvös Orpheus. Figyel a' sziv édes énekére, 's érti, hogy annak tárgya ő. Nem az ég, nem halhatatlanság, csak ő. A' lovag esengve közelg. Remegve szakadozott szóval könyörög, ne hagyja-el; 's a' félemlő leányka maradni és futni akartában részvéttel néz érzet-dús szemébe. Már a' nyilatnál áll; lehelete átvegyül a' leányt ölelő légbe, 's tört szivhangon sohajt: , Isaure! ' — „Raoul!“ viszonzá amaz a' mély érzet suhanó lehetével; 's szünet lön. Most éneke végsorait ismétli a' költő, szavalva lelkéből, hárfátlanul: ,Kegyed lehelt versemre ihletet. Legyen jutalmam egy, virágaiból. '

Isaure küzdésbe jött önakaratával. Josrande szavai ijeszték, de szíve ellentmondott. És mivel dajkája távol volt, szíve pedig olly közel, pirulva, szemérmesen, ingatag kézzel választá egy violát bokrétájából, 's hirtelen a' falnyilatba tűzve elfutott a' félelmes bűbájtól.

Éjjel nyugtalanul vergődött párnáin.

, Josrande, alszol-e? ' — kérdezé dajkáját.

„Nem!” — felelt amaz álmosan.

„Én sem! — viszonzá könnyűlve Isaure — Ugyan kérlek, ki lakik a' szomszéd-kastélyban?”

„Az, a' toulousei grófé, 's kóborlelkek lakják. Szerencse, hogy biztosítva vagyunk. Kastélykáplánunk megszentelé a' kertvégi utat, 's mellé nem léphet semmi rém.”

„De hát minők a' vár kísértő lelkei?” — kérdezé rögtön a' megdöbbszent leányka.

„Hosszú halvány árnyak, világító szemekkel, csörgő békóban, 's üldöző szenvedélylyel. Kit háromszor látnak, bizonyos halálmartalék. Holnap bővebben leírandom őket.”

„Nem kell Josrande!” — felelt a' kis leány. — Ugy a' szép troubadour nem kísértet — gondolá magában; 's mintha lelkeken kívül nem lehetne veszély, teljesen megnyugvák kerti viszonyával.

Harmad- negyednap 's így tovább félelmetlenül jára kutjához, mélyen rejtegetve büntelen titkát. Rokonszenvi egybeköttetésök nőttön nőtt, 's folyvást különféle ártatlanságát élvezék elfalazott társalgásuknak. Raoul újabb újabb dalokat költött, 's mindig változatos bájával a' művészetnek, mert érzelme megtermékenyíté képzetét. A' virágnyelv szenvedélyes eszméit szöv énekébe, 's jelentéseit szívzavakká varázslotta-át.

„A' lilium, — éneklé többek között folyó rimekben — szabad és ártatlan szerelem jegye. Fejér kelyhében tiszta az illat, mint egy igénytelen érzemény belöröme. O mi boldog, kit te liliummal megajándékozasz!”

Isaura hallgatá, 's méla szívkéjben, félig emelt szemmel egy ép liliumot nyujta Raoulnak. Máskor a' vadrózsát foglalá dalba.

„Virága — ugymond — függetlenül nyílik a' pusztában. Kertészolló nem nyirbálja lombját, nem virít senki tetszéseért, 's annak adja magát, ki érte, csak érte látogatja az esti vadmagányt.... Isaura! bokrétámban nincsen vadrózsa!”

A' leányka nem szóllt, nem néze-fel; de elpirula, mint a' napsütötte oltár, 's a' megénekelt virág átrepült a' falnyilaton.

Igy szaporítá ajándékvirágait; viola, ezerszép 's peremér által tolmácsolva remény nélküli 's még is boldogító egyetlen szerelmét.

Azonban a' zárt öröm békés élvezete nem sokáig tartott. Egy napon nem vala ott a' troubadour, 's nem jöve-el többé. Isaure esténként megjelent a' kutnál, de mit sem tud tenni. Ültetvényei kiszáradának, tábláit felverte a' gyöm, 's virágait könnyűvel öntöze. Nyolczadik estén a' falrésen kinéze, hogy lássa a' hantot, hol kedvese ült, a' vidéket, melly dalait hallá. Egyik re-

pedék - ágban levélkét talált, melynek zápormosta betűiben Raoul bucsúzik.

„Isten veled Clemence Isaure — mondá többek közt a' levél — Isten veled! Raoul elhagyott, mert születése nem tiedfényű; de megtérend, miután önérdemmel egyenlitendé a' sors hiányát. Te hirneves család dús egyetlené vagy; én Toulousei Raimond gróf természetes fija. Te nem érted, mi az, kedves ártatlan! de higgyed szavaimnak, hogy a' lelkiület érdemét nem csonkítja-meg. Most atyámmal utaztam csatára Maximilian czár ellen. És ha fellengző nyilak közt ismerős leend háromszinű tollam, ha vállszalaggal jövend hős lovagod: enyészve lesz rangkülönségünk. Ne siess szent fogadásoddal Clemence. Jó anyám lelke imádkozik érttem; talán jövőmet megáldandja Isten.“

Isaure megnyugvék. A' hit változó testvérét ölelte-át a' reményt, 's gazdag kebléből szivta biztató álmait. De a' remény mérget ada álméze után; mert egy hivatalos hír a' gvinegastei csatavesztést hozá 's az ikerbajnok dicső halálát.

A' leányka eltéről el lön törülve minden szín. Bánata szelid volt, de mély és elfoglaló mint szüz gerjedelme. Csak a' vallás, e' biztos őrbástya, adott enyhet, menedéket. Örömmel tévé oltárnál a' fogadási esküt. Azonban emlékében nem hült-el a' dalnoki tiszta szerelem; 's gyakran imafohászi, vagy álom fényképei közt jelent-meg az arcz, melly egykor alvó keblében világot teremte. Elhatározá élő emléket állítani elhunyt egyetlenének.

Volt Toulouseban egy dalünnep, mit örömtani intézet (colége de la gaie science) névvel keresztelének-el alapító hét troubadourjai! Egy kancellár alá rendezett biztosság igazgatá azt, melynek tiszte lön tanárokat 's baccalaureusokat választani szerehni-törvény-oktatókul; majus elején versenyre hívni a' költőket, 's a' legjobb mű jutalmul oda itélni egy arany violát. Különféle szokás, változat szertartás csuszott későbbben az egyszerű alaprendszerbe. Végre a' troubadourok hanyagul vevék azt; megcsökkent iránta a' közvélemény, 's lassudan egész intézete meghalt. *Kúthy L.*

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Takarékpénztári közgyűlés. — A' hazai első takarékpénztár-egyesület igazgatók 's választmányi tagok választására, számadások vizsgálására, 's mennyiben szükséges, szabályok módosítására jelen vasárnapon, január 3-kán délelőtti 10 órakor, t. Pest megye nagy termében közgyűlést tartand, melyre ezennel minden t. cz. részvényes urak és asszonyságok tisztelettel meghívatnak. Költ Pesten december 24-kén 1840.

Szalay J. m. k.
titoknok.

Hírszekerény. — Ha Bosco, Döbler, vagy Phillippe bűvészi tehetségeivel bírnék, annyi sok szépet 's kellemest varázsolnék a' Regelő Hírszekerényébe, hogy azoknak éldelésével untig foglalkozhatnék a' t. olvasó egy postanaptól másikig. Azonban szerény akarok lenni, 's nyíltan megvallom, hogy bűvész nem vagyok, 's így ez év kezdetével új hírszekerényt nyitok ugyan meg e' lapok tiszteltt pártfogói előtt, de tartalmának mindenkor kedvessége felől nem kezeskedhetem; mert csak ollyas czikkeket rakhatok — ki belőle: mellyeket a' világból szedhetek össze; már pedig tudjuk, hogy a' világ sok édest, de sok savanyút, sőt keserűt is szór az ember nyakába. Bizom azonban t. olvasóim discretiójokban; mert tudom, hogy ők is tapasztalták már a' rózsza töviseit, 's így hírszekerényem vegyes tartalmával inkább megelégszenek, mint ha azt éppen csak üresen tárnám-ki. Már hogy belőle csupa jóféle portékákat 's aranytisztá igazságokat rakok-e ki, ez más kérdés; 's előre is figyelmeztetem a' szives olvasót, hogy erről a' garantiát magamra nem vállalom. Én csak transito-portékák tovább szállítását vállaltam-el; valódiságukról feleljen az, kinek kezéből fogadtam őket. Azonban úgy hiszem, mai világban, kivált a' hírek körében, nem is tekintünk olly sokat már arra, ki állja-e valami a' tűzpróbát; csak legyen valami külső tetszetősége, hogy rövid ideig vakithassa a' szemet. A' világ változatosságot szeret; a' divatczikkek legjobb áron kelnek, mert ezek csaknem minden héten változnak. Mi lenne belőlünk, ha mindig csak a' régít látnók, ha mindig csak egy hétköznapi, 's egy ünnepi ruhánk volna; ha a' házások (mint hajdan) csaknem életük végeig menyegzői ruhájokat öltenék-fel különös ünnepek alkalmával? Változatosság most a' jelszó; mi a' divat 's haladás világában élünk. Azért hírszekerényünk is igyekezní fog minél több ujat közleni, mi a' társas élet köréből, mi a' budapesti világból ered; mert mi is volna érdekesebb olvasóink előtt, mint az, mi honunk fővárosából közöltetik?

Budapesten most mindenki a' criminalis hideg ellen panaszkodik. Csudálatos volna tehát, ha Hírszekerényemből ez új év kezdetén először is meleg híreket szednék-ki. Nem t. olvasóim; most valóban hideg, igazán csíkgorgós hideg van nálunk, kivált dec. 22-től kezdve, annyira, hogy 27—29-ke közt a' thermometrum 17—18 fokon is állott. Nem csuda tehát, ha a' Duna álló jegén több helyen futkároznak már keresztül kasul az emberek; mert tudni kell, hogy a' Budapestiek szívből szeretik egymást, 's nem élhetnek a' nélkül, hogy csaknem minden nap ne jönnének Péstre a' budaiak, 's viszont. — A' bérkocsisok azonban nagyon panaszkodnak, mert kevés keresetük van, minthogy a' rendkívüli hideg miatt nincs kedvök kocsikázni az embereknek. Egy vigasztalójok van még is, t. i. a' közeledő hosszú farsang, 's névszerint a' jan. 10-kén leendő asszonyegyesületi bál, melylyel nagy redutteremünkben kezdetik meg a' hejehuja. Hasonlag örvendve néznek annak elejébe a' szabók, cipészek, kesztyűsök, 's raktáraikban a' legszebb készületek halmozvák. — Egy időtől fogva sok rablás is történik a' pesti házakban 's Pést környékein; hihetőleg e' tolvajok farsangra valót keresgélnek; így könnyebben is jutnak hozzá, mintha izzadva dolgoznának. — Halljuk, hogy az idén a' joghallgatók igen, de az orvosnevendékek bált nem adnak a' redutteremben: pedig az utóbbiak kivált nagyon kitettek magukért a' múlt évben. — Halljuk azt is, hogy a' nemzeti színházban ezután álarczos bál nem fog adatni; pedig az operabál a' múlt farsangban köztetszést nyert. Az opera elleneinek köszönhetjük-e ezt,

valamint a' nemzeti színpad méltóságával és rendeltetésével nem egyeztethe-
tőnek állító uraknak azt, hogy ezután a' nemzeti színpadon vándor művészek,
alakosok 's a' t. nem fognak föllépni (tehát p. o. Liszt Ferencz sem) — bi-
zonyosan állítani nem merem: de úgy hiresztelik csakugyan, hogy ezután ide-
gen művészeket nemzeti színpadunkon fellépni nem látunk. Jó lesz biz' az; an-
nyival többet fogjuk látni nemzeti művészeinket, 's ha ezeket elunjuk, elmehe-
tünk az idegen művészekhez. Minek is hoznának még ezek is pénzt nemzeti
színházunk tárába? Nem szorultunk mi reájok; ad nekünk az ország eleget,
's mi hibázni fog, behozza majd elég bőségben az ezután alárendeltt opera;
behozza untig a' jó karba állítandó drama; mert, mint halljuk, már Egres-
sy Gábor*), Megyeri 's Lendvay urak az új igazgató választmány által
meghívtak nemzeti színpadunkra. Ezeknek pedig utjukba ezután mi sem ál-
land, mert alárendeltt operánk tagjaivá Ungher k. a., Langh k. a. (ez ut-
óbbi 2.400 pengő forintnyi évi fizetéssel), Mayer k. a., Wurda és Rei-
chel urak fognak megszereztetni; 's így mit kívánhatunk egyebet? Olly lá-
bon álland mind a' drama, mind az alárendeltt opera, mellynél jobbat nem is
képzelhetünk. 'S ha bár művészeinket poszevessel, szalmakoszorúkkal, kifü-
työléssel tractáljuk is, ne aggódjunk, hogy eltávuzásukkal veszteségünk lesz;
mert ezzel a' hazai 's külföldi művészek sem aggódnak. Ugy is annyi van,
mint a' gomba; ők mind ezt örömet eltűrnek, csak mi fizessük; de egyébiránt
szerencséjüknek is tartják mind azt, csak hogy nemzeti színpadunkon föllép-
hessenek. Az, hogy magyarul tudjanak, most már nem kívántatik; valamint
az sem, hogy jól agálni 's declamálni képesek legyenek. — Schodelné
asszony csakugyan elhagyja honját, melly neki bár igen kedves volt, de mos-
toha is. Pozsonban istennő gyanánt emberek vonták kocsiját: nálunk ide jötte
után kevés időre kocsit szerettek volna neki adni, hogy távozzék, 's mivel
ezt nem tudták tenni, más módot kerestek czéljuk elérésére. Ezt, úgy lát-
szik elérték; lássuk, nem vágtuk-e min magunk alatt a' fát. Pedig tőle még
igen sok jót várhatott nemzeti intézetünk. Halljuk, hogy utóbbi időkben egy
operát egyedül maga fordított magyarra, és pedig igen-igen csinos magyar-
sággal. — Nemzeti operistáink most vacatiót tartanak; de az opera-saison
nem sokára megnyílik ismét, és pedig a' közkedvességű operával, „a' szevil-
lai borbélylyal.“ — Szóllnom kell még a' magyar journalistica sok szépet ígé-
rő jövődjéről is. Ez új év több új magyar hirlapot hoz nemzeti literatúránk
egére, annyit, hogy maroknyi olvasó közönségünk majd megfizetni de ol-
vasni sem győzi. De evvel mi nem gondolunk, csak hogy legyen, habár az
északamerikaiak sorsára jutunk is. Hiszen honunkban 10 millio ember lakik;
ezeknek pedig magyaroknak kell lenniök, akár akarnak, akár nem; 's így
annyi eszköz csak lesz, hogy, miután valamelly mély tudományú munkák
magyar nyelven most ugysem jelennek-meg, legalább magyar hirlapot fog-
nak tartani; mert ezekben minden tudomány központosulni fog: különben is
mikor és hogyan tanulnának-meg magyarul?! Azután hirlapjaink redactorai
többnyire közkedvességet nyert fiatal literatorok (mert a' korosabbak most
már félnek írni), 's így tőlek bizonyosan csak jót és kedvest várhatni, va-
lamint eddigi munkáikban bebizonyíták. Ma holnap, mint beszélük, a' Hirnök
is Pestre jő-le, sőt még más egyéb új hirlapok keletkezését is jövendölik,
ha az idén nem is, de jövendőre bizonyosan; 's ha az olvasók száma is ugy
szaporodik, mint a' hirlapoké, úgy honunk méltán a' legmiveltebb országok

*) E. ur már fel is lépett jan. 1-jén.

első csillagai közé jutand nem sokára: mit hogy a' t. olvasók megérhessenek,
e' sok szépet ígérő uj év elején igaz szívből kívánja

Tu—ry

a' hirszekeény írója.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' vadmacska és kutya. Egy octoberi szép napon rókakutyák esatángoltak bizonyos angol nemesnek erdejében, 's egy vadmacskára bukkantak, melyet azonnal üldözőbe is vettek. A' megrémültt állat üldözői elől egy közel levő házba vonult, 's az ottani newfundlandi kutya óljában keresé menedéket. Ez éppen kedves álmában hevert, midőn őt vendége illy váratlanul háborgatá. Azonban a' macska nem ok nélkül folyamodék hozzá; mert a' kutya védje és barátja lön, 's oltalmazá azt üldözői ellen mind addig, mig ezek onnan elűzettek. A' két ellenséges kedélyű állat ez időtől fogva együtt evett, 's noha a' macska gyakran kirándult galamb és madár-vadászatra, de estve ismét visszatért. Rövid időn megszeliült, és óriási társát 's barátját nem hagyja-el soha.

Visszás időjárat. Midőn nálunk a' tél egész keménységben mutatkozik, északi spanyol országban tavaszi idő jár. Névszerint ámbár a' pyrenei hegyek hóval fedvék, de a' közel lévő Pau városban olly kellemes idő van, hogy nemcsak legszebb sétálást enged, hanem a' tenyészet is egészen tavaszi. Sok kertben a' székfű bimbója feszlőfélben virul; más helyeken pedig zöld borsót szednek.

Libanon cézdrusai felől a' proféták állíták, hogy azok e' földi legmagasb 's legnagyobb tárgyaknak jelképei. Mostani utazók tudósításai szerint a' természetnek ez óriás remekei már annyira megfogytak a' tisztos ősz Libanon hegyen, hogy számuk alig megy annyira, mennyire az esztendő napjaié. Egy utazó azokat csak 360-ra számítja: a' másik csak 5 vastagot (9 lábnyi átmérővel) talált, melyek Salamon korabelijeinek mondatnak; a' többi fiatalabb, melyek többnyire magasabbak a' régi ötnél, mintegy 300 lehet.

Nevezetes echók. A' hilarneyi hires echo, többeken kívül, jóformán ismeretes. Ezen kívül különösen nevezetes a' woodstocki ligetben levő visszhang, melyet Plott ur fedezett-fel. Furesa, hogy e' visszhang a' Dryade hangjait nappal tizenhétszer, éjjel husszor jól érthetőleg visszazonozza. — Legmeglepőbb azonban a' Simonetta melletti echo, Milanóhoz közel; mert ez harmincznál többször is visszazonozza a' szókat, a' pisztollövést pedig nyolczvanötször verik vissza a' csendes sziklatömegek. Duppa utazó emliti irataiban, hogy Bonaparte ez utóbbi helyen, különös kedvét találta, 's azért gyakran meglátogatván azt, mindig egyszerre két pisztolt süttöt-el, 's mindenkör csudálva mondá: „ez a' legritkább tünemény, melyet valaha hallottam.“

KÜLÖNFÉLE.

Liszt és kardja. Liszt művész hazánkfija következő levelet irt a' „Revue des deux mondes“ hirlap kiadójához felvétel végett, melly ott meg is

jelent a' szerkezőnek az iránt nem legkedvezőbb feleletével együtt. „Uram! Önnek hangászati szemlájében, oct. 15-én, nevem is emlittetik némelly gyakorlati művészek mértéktúli követelései 's tulzott következményeik említésénél; melly okból bátorkodom némi észrevételt e' tárgy iránt önhez intézni. — Ama virágkoronák, mellyeket newyorki és palermoi műkedvelők raktak Elszler és Pixis k. a.-k lábai elébe, a' publicum lelkesedésének fényes nyilváníatásai. Ama kard azonban, mellyet nekem Pesten adtak, jól megfontolt jutalomadománya azon nemzetnek, melly ezt egészen nemzeti alakban nyújtja. — Magyar országban, uram! a' régi erkölcsök 's lovagiség ezen országában, a' kardnak hazafiságos jelentősége van; az itt legkitünőbb férjfiasságot jelent, 's minden férjfiúnak fegyvere az, ki fegyver viselésre jogosítva van. Midőn azt honosim legáltalánosb jóváhagyása mellet hazámnak hat legérdemesb férjfija nyújtá, 's azon pillanatban Pest megye a' nemesi levelet kéré ő felségétől számomra, ez annyit tett, hogy engemet a' művészetnek honomban nyújtott csekély szolgálatomért jutalmaztak; mindennek előtt annyit tett, 's ezt érzem is, hogy engem ahhoz ismét diszteljesen visszaesatoljanak, midőn életemre, mint férjfiú 's művészre nézve, komoly kötelességek 's köteleztetések bizattak. — Egyet értek velek, uram, hogy e' jutalom kétségen kívül minden mást felülhalad, mit eddig érdemelhettem; e' megható innepély alkalmával inkább is láttam én egy remény, mintsem kielégítésnek kifejezését. Magyar ország bennem férjfiút üdvözle, kiben a' sok hadi és political nevezetességek után, mellyet ez ország olly nagy számmal tüntetett elő, most a' híres művészt várja. Honomtól gyermekkoromban az érdek felséges bizonyítványait 's művészi hivatásom kifejtésére eszközöket nyerék távolba mehetni. Ha hosszú évek után a' fiatal ember visszatér, hogy munkája gyümölcseit, akarattja jövődjét honjának bemutassa, ekkor az előtte nyilatkozó szívek lelkesedését, a' nemzeti öröm kifejezését nem kell összekeverni egy műkedvelő földszinnek képtelen bizonyítványaival. — E' közeledésben, véleményem szerint, rejtezik valami, mellynek sérteni kell a' méltó nemzeti büszkeséget és sympathiát, mellyekben magamat megtisztelttnak érzem. Fogadja ön 's a' t. Hamburg. 1840. oct. 26-kán. — Erre a' szerkező feleletében Liszt ur nagyra vágyása és kevélysége hányatik szemére. Emlittetik, hogy ő, mint művész, az egész világ embere, 's végre, hogy a' Pestiektől nyert dicsérete sokkal kevéssbbé nemzeti, mint Liszt véli, 's azon magnások, kikről L. ur beszél, álrúhás műkedvelők voltak, kik jobbat tettek volna, ha L. urnak egy gyönyörű fortepianót adnak vala, 's Corvin Mátyás vagy Zrinyi kardját más alkalomra teszik-el.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajtón

az 1840. évi 453. sz. ur. utza 453.